

Arrest

nr. 118 522 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 19 augustus 2013.

1.3. Op 8 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2013 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Nablus, maar te zijn opgegroeid in het stadje Qabatiya in de provincie Hebron. Uw vader is oorspronkelijk afkomstig van Jenin. In 2005 ving u aan met uw studies financiële en bankwetenschappen aan de Amerikaanse universiteit van Hebron. U moest evenwel tijdens uw tweede jaar uw studies staken omwille van financiële problemen. U probeerde werk te vinden, evenwel zonder succes. Uw ouderlijke woonst werd verschillende malen binnen gevallen door het Israëli'sche leger. Zij zouden op zoek zijn naar uw broer M.(...). U zou van het Israëli'sche leger hebben vernomen dat hij zich zou hebben aangesloten bij de Islamitische Jihad beweging. Tijdens de laatste inval van de Israëli's werd u bedreigd. Ze dreigden u gevangen te houden tot dat uw broer zich bij hen zou gaan melden, waarop ze weer vertrokken. U besloot niet langer in de ouderlijke woonst te blijven en dook onder bij uw zus in Jenin. Na uw vertrek viel het Israëli'sche leger nogmaals binnen waarop u besloot het land te verlaten. U wendde zich tot de Palestijnse autoriteit teneinde een medisch dossier voor u op te maken waardoor u met uw eigen paspoort zonder problemen het land zou kunnen verlaten. In september 2011 verliet u de Westelijke Jordaanoever. U reisde via de King Husseinbrug naar Jordanië. Aldaar verbleef u nog enkele dagen om uiteindelijk met uw eigen paspoort en een visum door te reizen naar Turkije. Enkele dagen na uw vertrek, vernam u dat ook uw ouders de Westelijke Jordaanoever zouden hebben verlaten. U zag uw familie terug in Istanbul. Daar jullie niet genoeg geld hadden, reisde u in eerste instantie alleen verder naar België. U kwam in België aan op 12 november 2011 en wendde zich op 15 november 2011 tot de Belgische autoriteiten teneinde kenbaar te maken nood te hebben aan internationale bescherming.

Na uw vertrek uit Turkije zou uw vader hebben vernomen dat het Israëli'sche leger nogmaals de woning was binnengevallen waarop ook hij de beslissing nam om met heel de familie naar Europa te reizen. Op een voor u onbekende datum vertrokken ze uit Turkije naar Noorwegen alwaar ze bij de Noorse autoriteiten asiel zouden hebben aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw originele Palestijnse identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Palestijnse West-Bank verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over het politieke profiel van uw broer M.(...). Zo stelt u in eerste instantie niet op de hoogte te zijn van de politieke activiteiten van uw broer. Van Israëli'sche officieren die jullie huis binnen vielen zouden u en uw familie hebben vernomen dat hij banden zou hebben met de Islamitische Jihad groepering. U gaf aan dat uw broer niemand in de familie iets verteld zou hebben over zijn politieke activiteiten (CGVS, p. 7). Verderop tijdens het gehoor verklaarde u evenwel dat uw broer M.(...) met uw vader zou hebben gesproken en dat hij aan hem zou hebben uitgelegd dat hij reeds sedert zijn 17 jaar actief zou zijn voor de Islamitische Jihad. Deze verklaringen zijn toch als weinig verenigbaar te kwalificeren. Volledigheidshalve dient te worden bemerkt dat u in de vragenlijst die werd ingevuld door op de Dienst Vreemdelingenzaken, bovendien wist aan te geven dat de Israëli's uw broer er van verdachten, mensen te ronselen en op te leiden om tegen Israël te vechten (zie vragenlijst DVZ, p. 3). U stelde tijdens het gehoor evenwel nadrukkelijk enkel te weten dat men uw broer verdacht banden te hebben met de Islamitische Jihad. U met deze informatie geconfronteerd stelt u van niets te weten. Ook uw verklaringen in dit verband zijn als weinig consistent te kwalificeren.

Opmerkelijk is eveneens dat u geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om u op enige manier te verdiepen in de organisatie waarbij uw broer zich zou hebben aangesloten en die maakte dat u en uw hele familie de Westelijke Jordaanoever heeft moeten verlaten. Zo weet u niet wie haar leider is, kan u niets vertellen over haar ideologie, weet u niet of deze beweging een factor van betekenis is op de Westelijke Jordaanoever en heeft u geen idee welke de laatste wapenfeiten van de beweging zijn (CGVS, p. 8). U met deze bedenking geconfronteerd stelt dat u geen vrees heeft vanwege de Islamitische Jihad, maar vanwege de Israëli'sche autoriteiten (CGVS, p. 8). Gezien zowel u als ook de rest van de familie de ingrijpende beslissing heeft moeten nemen de Westelijke Jordaanoever te verlaten net ten gevolge van het activisme van uw broer, mag uw onwetendheid in casu toch als frappant worden beschouwd. De door u aan de dag gelegde onwetendheid is dan ook een negatieve indicatie voor waarachtigheid van uw verklaringen ter zake.

Niet alleen overtuigen uw verklaringen over het profiel van uw broer niet, evenmin maakt u aannemelijk dat hij effectief door de Israëli'sche leger zou worden gezocht. Zo verklaarde u dat er een beslissing zou zijn genomen om uw broer ter dood te veroordelen. U gevraagd deze beslissing nader

toe te lichten, stelt u dat het Israëlische leger de bevoegdheid heeft om doodsvonnissen uit te spreken. U gevraagd hoe u hiervan kennis heeft genomen verwijst u naar de invallen in de ouderlijke woonst, dreigbrieven en dreigementen (CGVS, p. 5-6). U legt hiertoe evenwel geen concreet begin van bewijs voor. Uw uitleg in dit verband overtuigt dan ook niet. Volledigheidshalve dient in dit verband nog te worden bemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, liet optekenen dat uw broer door het Israëlische leger zou zijn gearresteerd, maar dat hij in vrijheid werd gesteld, waarop hij verder zou zijn gegaan met zijn activiteiten (vragenlijst DVZ, p. 3). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u evenwel dat uw broer nooit zou zijn gearresteerd. U met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband geconfronteerd, stelt nooit te hebben verklaard dat uw broer zou zijn gearresteerd. Deze uitleg overtuigt niet daar de inhoud van de vragenlijst u nogmaals werd voorgelezen en door u werd bevestigd en u evenmin opmerkingen hieromtrent wenste te maken bij aanvang van het gehoor (CGVS, p. 2).

Ook zijn uw verklaringen aangaande de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen uw familie en het Israëlische leger eerder vaag en weinig consistent te noemen. U gevraagd wanneer uw ouderlijke woonst voor het eerst werd binnengevallen door het Israëlische leger, stelt u dit niet te weten noch kan u aangeven wanneer u voor het eerst van het Israëlische leger zou hebben vernomen dat men op zoek was naar uw broer omwille van zijn betrokkenheid bij de Islamitische Jihad (CGVS, p. 11, 13). Evenmin kan u aangeven hoe vaak het Israëlische leger uw ouderlijke woonst zou zijn binnengevallen (CGVS, p. 11). Verder kan u geen concrete datum geven van de dag dat de inval plaatsvond waarbij u bedreigd werd om als pasmunt te dienen voor uw broer (CGVS, p. 12). U komt niet verder dan te stellen dat dit ergens drie maanden voor uw vertrek moet zijn geweest. Gezien u besloot om naar aanleiding van deze inval het ouderlijke huis te verlaten, mag uw onwetendheid in dit verband eveneens opmerkelijk worden genoemd. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat in verband met de dreigbrieven die door het Israëlische leger aan uw familie zouden zijn overgemaakt, u evenmin enig begin van bewijs kan voorleggen (CGVS, p. 12).

Op basis van voorafgaande maakt u niet aannemelijk dat uw broer door de Israëlische autoriteiten zouden worden gezocht. Bezwaarlijk kan dan ook besloten worden dat er in uw hoofde omwille van uw broer sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Israëlische leger. Dit blijkt overigens ook uit het gegeven dat u met uw eigen Palestijnse paspoort de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen verlaten. U verklaarde in dit verband dat u zich tot de Palestijnse autoriteit zou hebben gewend om een zogenaamd medisch dossier op te stellen waardoor u de toestemming zou hebben gekregen van de Israëlisch om naar het buitenland te gaan. U weet evenwel niet wat er in dit medisch rapport zou hebben gestaan, noch kan u een begin van bewijs van het bestaan van dit rapport voor leggen (CGVS, p. 15). Uw uitleg in dit verband overtuigt niet waardoor uw officiële uitreis uit de Westelijke Jordaanoever dan ook kan worden beschouwd als een ernstige contra-indicatie voor de door u vooropgestelde vrees vanwege de Israëlische autoriteit.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u na uw vertrek heeft nagelaten een inspanning te leveren om te achterhalen wat er met uw broer gebeurd zou kunnen zijn. U stelt dat er geen manier is om aan informatie te geraken maar ook dat deze informatie van geen belang is daar u thans veilig bent. U gevraagd welke pogingen u heeft genomen, te meer u beaamde dat als uw broer in Israëlische handen zou zijn gevallen er voor u geen problemen meer zouden zijn, stelt u dat u geen pogingen heeft ondernomen en dat u thans veilig bent (CGVS, p. 15). Uw handelen in dit verband is niet alleen weinig doorleefd maar ondermijnt eveneens de door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel uw herkomst en identiteit bevestigen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten (zie COI Focus: Cisjordanie - Situation sécuritaire dd.4/10/2013).

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlische troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat zij als alleenstaande vrouw zonder familie om op terug te vallen behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet en zij om deze reden dan ook de vluchtelingenstatus verdient. Onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels, stelt verzoekster dat alleenstaande vrouwen in Palestina (en vele andere moslimlanden) systematisch het slachtoffer zijn van mishandelingen tegen hun persoon die de vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Zo staat in het naslagwerk “60 jaar Vluchtelingenverdrag: analyse van de Belgische praktijk en het internationale en Europese kader” van Vluchtelingenwerk Vlaanderen duidelijk vermeld dat alleenstaande vrouwen die niet op de bescherming van mannen kunnen rekenen, kunnen behoren tot een sociale groep die nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar arrest nr. 2047 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 september 2007. Zij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten hiernaar onderzoek te verrichten en dat ook in het document COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013, dat door het Commissariaat-generaal gebruikt wordt om de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst te analyseren, niets valt terug te vinden over de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in de Palestijnse samenleving. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel niet in acht neemt door geen onderzoek te verrichten naar haar kwetsbare positie als alleenstaande Palestijnse vrouw. Zij is bovendien de mening toegedaan dat zij tot nog een andere kwetsbare groep behoort, met name die van familieleden in de eerste graad van personen die vervolgd worden. Haar broer M. wordt immers gezocht door de Israëlische autoriteiten omwille van zijn activisme voor de Jihad-beweging in Palestina.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 4 en 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing voornamelijk baseert op haar gebrekkige kennis over de politieke activiteiten van haar broer M., terwijl zij hier absoluut niet bij betrokken is. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat om dieper in te gaan op haar persoonlijke motieven, namelijk het gegeven dat zij bedreigd en geslagen werd door de Israëlische autoriteiten, gegeven welk volgens verzoekster los moet worden gezien van het lidmaatschap van haar broer bij de islamitische jihad-beweging in Palestina. Dat zij weinig kennis heeft van de ideologie en de motieven van de islamitische jihad-beweging, kan absoluut geen afbreuk doen aan haar relaas dat zij mishandeld werd door het Israëlische leger, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat zij ook bedreigd kan worden door de Israël's louter en alleen omdat zij de zus is van een verdacht persoon. Haar eigen kennis over de jihad-beweging doet hier dan niets ter zake. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar asielaanvraag niet op “individuele, objectieve en onpartijdige wijze” beoordeelt, door van de veronderstelling uit te gaan dat zij een verregaande kennis dient te hebben van de politieke activiteiten van haar broer om voor de vluchtelingenstatus in aanmerking te komen. Zij vervolgt dat zij ongewild het slachtoffer werd van de politieke activiteiten van haar broer, die ze overigens voor haar vertrek naar België al bijna twee jaar niet meer gezien had en van wie ze voor de invallen van het Israëlische leger in haar huis niet wist dat hij politiek actief was en gezocht werd. Het is volgens verzoekster dan ook helemaal niet onlogisch dat zij weinig kon vertellen over de politieke activiteiten en

de ideologie van de islamitische jihad-beweging, temeer zij als vrouw in een islamitische samenleving sowieso weinig wordt betrokken bij dergelijke materies. Tot slot herhaalt verzoekster dat zij in Palestina zal behoren tot een kwetsbare groep in de zin van artikel 4 van hoger aangehaald Koninklijk Besluit aangezien zij als alleenstaande vrouw niet meer op haar familiebanden kan rekenen vermits haar familie momenteel in Noorwegen verblijft.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, argumenteert verzoekster dat het niet verwonderlijk is dat er verschillen opduiken tussen haar verklaringen tijdens het inleidend gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op het verschil in tijd van bijna twee jaar tussen beide gehoren. Verzoekster laat in dit verband gelden dat de herinneringen aan de feiten die haar haar land van herkomst deden verlaten veel verser waren tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 november 2011 dan tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal op 31 juli 2013. Zij meent dat het dan ook als volstrekt normaal dient te worden beschouwd dat zij tijdens haar eerste interview in staat was om meer informatie te verstrekken betreffen de situatie van haar broer M. dan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Gelet op het enorm tijdsverschil tussen het eerste en het tweede interview, meent verzoekster dat er niet redelijkerwijs vanuit mag worden gegaan dat verschillen tussen beide interviews doorslaggevend kunnen zijn in de beslissing om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Zij herhaalt nogmaals dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij als alleenstaande Arabische vrouw zal moeten terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever, waar haar ouderlijk huis onbewoonbaar is geworden, terwijl de rest van haar familie ondertussen asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en daar ook verblijft. De bestreden beslissing heeft voor haar dan ook disproportioneel grote gevolgen in vergelijking met de motieven die het Commissariaat-generaal voor deze beslissing aanhaalt, aldus nog verzoekster.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, laat verzoekster in een eerste onderdeel gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar onderzoek betreffende de subsidiaire bescherming enkel rekening houdt met het derde deel van de definitie van “ernstige schade”, met name “een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”, terwijl in de definitie van subsidiaire bescherming nog twee andere mogelijkheden vervat zijn, namelijk doodstraf of executie en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster betoogt dat met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling reëel is bij terugkeer naar haar land van herkomst vermits zij als alleenstaande vrouwelijke asielzoeker wiens familie niet meer in het land verblijft en wiens huis onbewoonbaar is geworden, moet terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever. Volgens verzoekster is de kans dan ook groot dat men haar bij terugkeer zal plaatsen in het vluchtelingenkamp van haar district Jenin vermits dit de enige plaats in Palestina is waar zij momenteel familie heeft wonen. Zij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet af te wegen in hoeverre zij in onmenselijke en vernederende omstandigheden terecht zou kunnen komen bij een gedwongen terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar enkele als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten betreffende het leven in Palestijnse vluchtelingenkampen, die duidelijk moeten maken dat zij wel degelijk in zulke omstandigheden terecht zou kunnen komen.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens blijkt geeft van weinig zorgvuldig onderzoek betreffende haar leefsituatie in Palestina door in het feitenrelaas aan te geven dat zij afkomstig is uit de provincie Hebron en daar tevens school liep aan de Amerikaanse universiteit, terwijl zij tijdens het gehoor duidelijk heeft aangegeven dat zij uit de provincie Jenin afkomstig is en daar ook naar de universiteit ging. Dat zulke grote fouten in de bestreden beslissing kunnen sluipen toont volgens verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen absoluut onvoldoende op de hoogte is van de situatie in Palestina om te kunnen oordelen over het al dan niet toekennen van subsidiaire bescherming.

In een derde en laatste onderdeel voert verzoekster aan dat ook het gegeven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het document COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013 gebruikt om te concluderen dat de situatie op de Westelijke Jordaanoever niet ernstig genoeg is om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, terwijl er in dit

document hoegenaamd niets wordt gezegd over de leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), benadrukt verzoekster andermaal dat zij bij een terugkeer naar Palestina niet op haar familiebanden kan rekenen vermits haar ouders met drie van hun kinderen in Noorwegen wonen en haar zus R. in het vluchtelingenkamp van Jenin verblijft. Haar zus R. moet er in bijzonder slechte levensomstandigheden leven die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, de inboedel van haar ouderlijk huis in Qabatiya is vernield en het huis is onbewoonbaar geworden, aldus nog verzoekster, die hieruit besluit dat zij geen enkele mogelijkheid heeft om in menswaardige omstandigheden te leven wanneer zij zou worden teruggestuurd naar Palestina. Bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever zal zij immers hoogstwaarschijnlijk ook in een vluchtelingenkamp terecht komen, alwaar zij zal worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM.

2.6. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een VN-rapport en twee persberichten in verband met de situatie van Palestijnse vrouwen, een uittreksel uit "60 jaar Vluchtelingenverdrag. Analyse van de Belgische praktijk en het internationale en Europese kader" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van juni 2012, het document COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013, vier pagina's uit verzoeksters gehoorverslag en vier persberichten in verband met de omstandigheden in Palestijnse vluchtelingenkampen.

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij weinig overtuigende verklaringen aflegt over het politieke profiel van haar broer M. en haar opeenvolgende verklaringen hieromtrent bovendien weinig consistent zijn, (ii) zij geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om zich op enige manier te verdiepen in de organisatie waarbij haar broer zich zou hebben aangesloten en die maakte dat zij en haar hele familie de Westelijke Jordaanoever heeft moeten verlaten, (iii) zij evenmin aannemelijk maakt dat haar broer effectief door het Israëlische leger zou worden gezocht daar zij ook hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt en zij bovendien geen concreet begin van bewijs voorlegt van de door haar beweerde invallen in de ouderlijke woonst, dreigbrieven en dreigementen door het Israëlische leger, (iv) ook haar verklaringen aangaande de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen haar familie en het Israëlische leger eerder vaag en weinig consistent te noemen zijn, (v) het gegeven dat zij met haar eigen Palestijnse paspoort de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen verlaten bevestigt dat er bezwaarlijk kan besloten worden dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Israëlische leger omwille van haar broer, (vi) zij na haar vertrek heeft nagelaten een inspanning te leveren om te achterhalen wat er met haar broer gebeurd zou kunnen zijn, hetgeen eveneens de door haar vooropgestelde vrees voor vervolging ondermijnt, (vii) de door haar neergelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel haar herkomst en identiteit bevestigen en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster een originele identiteitskaart heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*".

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: "*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*".

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont aan de hand van documenten en ook niet beweert dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder

de UNRWA geniet (***“Uw moeder is dan UNRWA geregistreerd? Ja En jullie? Niet. Want jullie vader is geen UNRWA Palestijn? Idd.”*** (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6)). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.9. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.10. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Israëlische leger. Daargelaten het feit dat verzoekster geen toelichting kan geven bij de politieke activiteiten van haar broer M. en zij evenmin enige kennis blijkt te hebben van de Islamitische jihad-beweging, de organisatie waarbij haar broer zich zou hebben aangesloten, acht de Raad het vooreerst onaanvaardbaar dat verzoekster er niet in slaagt duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan tussen haar familie en het Israëlische leger en waar zij zelf getuige van is geweest. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent correct opgemerkt als volgt: *“(…) U gevraagd wanneer uw ouderlijke woonst voor het eerst werd binnengevallen door het Israëlische leger, stelt u dit niet te weten noch kan u aangeven wanneer u voor het eerst van het Israëlische leger zou hebben vernomen dat men op zoek was naar uw broer omwille van zijn betrokkenheid bij de Islamitische Jihad (CGVS, p. 11, 13). Evenmin kan u aangeven hoe vaak het Israëlische leger uw ouderlijke woonst zou zijn binnengevallen (CGVS, p. 11). Verder kan u geen concrete datum geven van de dag dat de inval plaatsvond waarbij u bedreigd werd om als pasmunt te dienen voor uw broer (CGVS, p. 12). U komt niet verder dan te stellen dat dit ergens drie maanden voor uw vertrek moet zijn geweest. Gezien u besloot om naar aanleiding van deze inval het ouderlijke huis te verlaten, mag uw onwetendheid in dit verband eveneens opmerkelijk worden genoemd. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat in verband met de dreigbrieven die door het Israëlische leger aan uw familie zouden zijn overgemaakt, u evenmin enig begin van bewijs kan voorleggen (CGVS, p. 12).”* De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift deze motieven ongemoeid laat zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoekster manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of haar broer al dan niet door het Israëlische leger werd gearresteerd (administratief dossier stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, p. 15). De uitleg in het verzoekschrift dat er een periode van bijna twee jaar is verlopen tussen de beiden gehoren zodat het allerm minst verwonderlijk is dat er verschillen tussen haar verklaringen opduiken, is niet ernstig en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Dat de herinneringen aan de feiten die haar haar land van herkomst deden verlaten veel verser waren tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 november 2011 dat tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 juli 2013, neemt immers niet weg dat van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij kan toelichten of haar broer al dan niet werd gearresteerd en dit ongeacht het tijdsverloop tussen deze feiten en het ogenblik dat zij werd gehoord omtrent haar asielmotieven. Een dergelijke arrestatie betreft immers geen detail doch raakt aan de kern van haar relaas en er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster zich deze arrestatie ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal niet meer kon herinneren omdat er al enige tijd was verlopen sinds haar aankomst in België.

Dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging vanwege de Israëlische autoriteiten kan worden aangenomen blijkt andermaal uit het gegeven dat zij blijkens haar verklaringen met haar eigen Palestijnse paspoort de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen verlaten. Ook de vaststelling dat zij na haar vertrek heeft nagelaten een inspanning te leveren om te achterhalen wat er met haar broer gebeurd zou kunnen zijn omdat deze informatie van geen belang is daar zij thans veilig is (administratief dossier, stuk 5, p. 15) ondermijnt door haar vooropgestelde vrees voor vervolging door het Israëlische leger. Opnieuw voert verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing. De motivering in dit verband, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt dan ook door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11.1. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster doorheen haar verzoekschrift herhaaldelijk aanhaalt dat haar ganse familie, met uitzondering van haar zus R., momenteel in Noorwegen verblijft, waar zij asiel zouden hebben aangevraagd. Verzoekster benadrukt dan ook meermaals dat zij in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever zal behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/4, § 4, d) van de vreemdelingenwet dan wel tot een kwetsbare groep in de zin van artikel 4 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 aangezien zij als alleenstaande vrouw niet meer op haar familiebanden kan rekenen. Verzoekster acht de kans dan ook groot dat men haar bij terugkeer in het vluchtelingenkamp van haar district Jenin zal plaatsen vermits haar zus R. hier verblijft. Zij benadrukt dat haar zus er in bijzonder slechte levensomstandigheden moet leven die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en zij laakt dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet werd onderzocht in hoeverre zij in geval van een gedwongen terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever terecht zou kunnen komen in onmenselijke en vernederende omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM.

2.11.2. De verwerende partij stelt hieromtrent in de verweernota als volgt: *“(…) Verwerende partij wijst hierbij op het gegeven dat **verzoekster niet alleen niet aannemelijk heeft weten te maken daadwerkelijk een alleenstaande vrouw zonder familiaal netwerk te zijn doch evenmin heeft zij aannemelijk weten te maken daadwerkelijk een familielid van een door de Israëlische autoriteiten gezochte persoon te zijn.** Verzoeksters verklaringen aangaande het beweerd politiek profiel van haar broer zijn immers dermate weinig overtuigend doordat zij behept zijn met diverse tegenstrijdige verklaringen en cruciale onwetendheden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou deze effectief gezocht worden door het Israëlische leger. Ook over dit laatste legde verzoekster daarenboven uiterst ontoereikende en tegenstrijdige verklaringen waardoor zij het de commissaris-generaal onmogelijk maakt ook maar enig geloof te kunnen hechten aan haar verklaring de Westelijke Jordaanoever te hebben moeten verlaten omwille van het politieke activisme van haar broer. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring als zou ook haar familie de Westelijke Jordaanoever om diezelfde redenen hebben moeten verlaten. **Er is in casu, gelet op het geheel der concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, daadwerkelijk zou behoren tot een van de door haar op heden naar voren gebrachte kwetsbare groepen.** en “Voorts wenst verwerende partij nogmaals aan te stippen dat, **aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster naar voren gebrachte asielrelaas, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst zonder familiaal netwerk komen te staan.** Verzoekster linkt deze laatste stelling immers volledig aan het door haar naar voren gebrachte asielrelaas en bovendien vermag de commissaris-generaal er niet zonder meer van uit te gaan dat verzoeksters voltallige familie zich in Noorwegen zou bevinden en verzoekster zich bijgevolg in geval van terugkeer bij haar zus in het vluchtelingenkamp van Jenin zou dienen te vestigen. (…)”*

2.11.3. De Raad acht deze door de verwerende partij gedane gevolgtrekking echter zeer kort door de bocht. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters concrete vluchtaanleiding belet niet dat zij thans in België verblijft. Ongeacht de reden waarom zij de Westelijke Jordaanoever zouden hebben verlaten, is het dan ook niet ondenkbeeldig dat verzoeksters familieleden daadwerkelijk in Noorwegen verblijven en er asiel hebben aangevraagd zoals verzoekster tijdens haar gehoor reeds aanhaalde (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Na lezing van het administratief dossier en de stukken waarom de Raad vermag acht te staan, dient evenwel te worden vastgesteld dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaring als zou ook haar familie de Westelijke Jordaanoever

hebben verlaten. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen onderzoek verricht naar de actuele verblijfplaats van verzoeksters familieleden. Nochtans legt verzoekster een originele identiteitskaart voor waardoor haar identiteit komt vast te staan. Een eenvoudige vraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gericht aan de Noorse asiendiensten kan dan ook volstaan om te achterhalen of verzoeksters familie er inderdaad een asielaanvraag heeft ingediend, wat de stand van het dossier is en of haar familie er thans nog steeds verblijft. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter nagelaten dit te doen zodat de Raad in de onmogelijkheid verkeert om in te schatten in welke omstandigheden verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst zal terechtkomen en of zij er al dan niet kan terugvallen op een familiaal netwerk, dit terwijl uit de door verzoekster als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat Palestijnse vrouwen een kwetsbare positie in de samenleving bekleden, wat op zich in de verweernota niet wordt betwist.

Voorts wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin betwist dat verzoeksters zus R. in het vluchtelingenkamp te Jenin verblijft, noch dat de leefomstandigheden er uiterst zorgelijk en precair zijn. Opnieuw beperkt verwerende partij zich in de verweernota tot de stelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters stelling als zou zij zich in geval van terugkeer bij haar zus in het vluchtelingenkamp van Jenin moeten vestigen vermits haar asielrelaas geheel ongeloofwaardig werd bevonden. Aangezien er geen uitsluitel bestaat over de actuele verblijfplaats van verzoeksters overige familieleden, kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich evenwel niet beperken tot dergelijke gevolgtrekking.

2.11.4. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS